

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

s.,
IČ: X
sídlem X

zastoupena

Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem
sídlem Bykoš 41, 267 01 Králův dvůr - Bykoš

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. JMK 67086/2019, sp. zn. S-JMK 55485/2019/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. JMK 67086/2019, sp. zn. S-JMK 55485/2019/OD/VW, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, ze dne 4. 3. 2019, č. j. OD-ČJ/17783-19/HIG, sp. zn. OD/38811-2017/HIG, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Adama Biňovce, advokáta se sídlem Bykoš 41, 26701 Králův dvůr - Bykoš.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. JMK 67086/2019, sp. zn. S-JMK 55485/2019/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku změněno rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 4. 3. 2019, č. j. OD-ČJ/17783-19/HIG, sp. zn. OD/38811-2017/HIG (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“), a to zejména doplněním popisu a právní kvalifikace skutku ze dne 7. 6. 2016, jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu.
2. Konkrétně žalovaný ve výroku II. napadeného rozhodnutí doplnil výrok o vině obsažený v prvostupňovém rozhodnutí následujícím způsobem: „...účastník jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“) nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem, když dne **7. 6. 2016** v 18:46 hod. na dálnici D1 v úseku mezi 178,4 km a 181,9 km, ve směru Praha – Brno, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu nad bezpečností silničního provozu obsluhovaným bez obsluhy uvedenému vozidlu naměřena rychlost jízdy 96 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h), ačkoliv v daném místě je dopravní značkou B20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 80 km/h; tímto jednáním řidiče došlo k porušení povinnosti podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona“ (dále jen „**první přestupek**“).
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla dále žalobkyně ve výroku uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt provozovatele) podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, a to dne **7. 9. 2016** v 01:12 hod. na dálnici D1 v úseku mezi 178,4 km a 181,9 km, ve směru Praha – Brno, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy uvedenému vozidlu naměřena rychlost 91 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h), ačkoliv je v daném místě nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena dopravní značkou B20a na 80 km/h; tímto jednáním řidiče došlo k porušení povinnosti podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (dále též „**druhý přestupek**“).
4. Za spáchání přestupků provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný doplnil, že žalobkyně na základě doručených výzev prvostupňového orgánu ve stanovené lhůtě

neuhradila určenou částku ani nesdělila údaje umožňující identifikaci řidiče vozidla, protože byla obě podezření ve věci spáchání přestupku neznámým řidičem odložena.

6. K následnému zahájení řízení ve věci přestupků provozovatele vozidla poté došlo v souladu se zákonem, a to do dvou let od okamžiku, kdy se správní orgán o jejich spáchání dozvěděl. K odvolacím námitkám dále žalovaný uvedl, že lhůta stanovená zákonem pro projednání přestupků řidiče vozidla není v nyní projednávané věci rozhodující.
7. Současné nebyly dány žádné indicie, které by vedly ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Podle názoru žalovaného byl ze strany prvostupňového orgánu zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž pokuta byla uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, což lze považovat za přiměřené.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo namítáno, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, protože neučinil nezbytné kroky za účelem zjištění řidiče vozidla, resp. pachatele přestupku. Pouhé zaslání výzvy provozovateli vozidla před doručením příkazu nelze podle názoru žalobkyně považovat za dostačující. Naopak měl správní orgán provozovatele vozidla vyzvat k podání vysvětlení.
9. Prvostupňový orgán navíc rozhodl o odložení podezření ve věci spáchání přestupků neznámým řidičem až poté, co odpovědnost za oba skutky již zanikla. Danou skutečnost pak nerefletoval ani v rámci odůvodnění usnesení, kterým bylo o odložení rozhodnuto. Svým postupem tak příslušný správní orgán popřel princip subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť vůči žalobkyni řízení zahájil až v době, kdy již nebylo možné ani jeden z přestupků ve vztahu k řidiči projednat.
10. Současné žalobkyně namítala porušení zásady dvojinstančnosti řízení, neboť žalovaný zcela změnil obsah výroku prvostupňového rozhodnutí, který obsahoval popis skutku a právní kvalifikaci pouze ve vztahu k druhému přestupku. Žalobkyně je toho názoru, že měl naopak postupovat v souladu se zákonem a rozhodnutí o přestupcích zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti.
11. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a přestupkové řízení zastavil, popř. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 8. 2019 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K jednotlivým žalobním námitkám dále uvedl, že prvostupňový orgán zahájil řízení ve věci přestupků provozovatele vozidla proto, že žalobkyně řidiče vozidla na výzvu neidentifikovala a ani neuhradila určenou částku. Nebylo poté zákonnou povinností příslušného správního orgánu, aby na pasivitu žalobkyně reagoval zasláním výzvy k podání vysvětlení.
13. Stejně tak měl žalovaný za to, že byly dodrženy zákonem stanovené lhůty k projednání přestupků. Subsidiární charakter odpovědnosti provozovatele totiž nelze podle žalovaného spojit s uplynutím promlčecí doby stanovené k zániku odpovědnosti za

přestupek řidiče vozidla, jehož totožnost nebyla zjištěna. Stejně tak žalovaný považoval za správný postup spočívající v tom, že z důvodu procesní ekonomie přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí, neboť správní řízení tvoří dohromady jeden celek. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

13. V rámci podané repliky žalobkyně předně zdůraznila, že žalovaný dostatečně nevypořádal všechny uplatněné námitky, přičemž jeho nenáležitý přístup vyplývá rovněž z vyjádření k žalobě. Ve vztahu k tvrzené pasivitě v kontextu doručených výzev prvostupňového orgánu pak žalovaná zejména doplnila, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení, a to bez ohledu na to, zda by řidiče ve lhůtě označila či nikoliv. V této souvislosti žalobkyně rovněž poukázala na neučinění nezbytných kroků za účelem zjištění pachatele přestupku, za což nelze považovat zaslání prosté výzvy provozovateli vozidla, ve které nebyly vymezeny ani důkazy, ze kterých má být podezření na spáchání přestupků neznámým řidičem dovozováno.
14. Současně žalobkyně opětovně zdůraznila, že prvostupňový orgán odložil podezření ve věci spáchání přestupků neznámým řidičem s odkazem na uplynutí doby 60 dnů bez zjištění údajů o jeho totožnosti, aniž by zohlednil, že odpovědnost za přestupky již zanikla. Dané usnesení navíc vydal s dlouhým časovým odstupem. Pro zahájení řízení vůči žalobkyni jako provozovateli vozidla proto nebyly splněny zákonné podmínky.
15. Kromě toho žalobkyně setrvala na svém stanovisku, že nahrazení podstatné části výroku prvostupňového rozhodnutí nelze považovat za jeho přípustnou změnu ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále je „správní řád“). Takovým postupem je totiž porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Žalovaný totiž rozhodl v neprospěch žalobkyně, a to nad rámec výroku prvostupňového rozhodnutí a podaného odvolání.
16. Z těchto důvodů žalobkyně na podané žalobě setrvala.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. V kontextu uplatněných žalobních námitek, které se týkaly toliko procesních pochybení správních orgánů, aniž by jakkoliv zpochybňovaly zjištěný skutkový stav věci, se krajský soud zaměřil pouze na rekapitulaci těch podkladů a skutečností, které jsou z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí a důvodnosti žaloby relevantní. V této souvislosti zdejší soud připomíná, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla.
18. Ve věci **prvního přestupku (spáchaného dne 7. 6. 2016)** byla žalobkyni na základě policejní dokumentace doručena prvostupňovým orgánem výzva k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla dne 6. 10. 2016. Jelikož žalobkyně na výzvu nereagovala, bylo podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla usnesením prvostupňového orgánu ze dne 3. 10. 2017 odloženo. Následně byl vydán příkaz ze dne 9. 10. 2017 (doručen dne 9. 10. 2017), proti kterému podala žalobkyně odpor. Dne 20. 11. 2017 se konalo nařízené ústní jednání, ke kterému se žalobkyně ani v zastoupení nedostavila.
19. Ve věci **druhého přestupku (spáchaného dne 7. 9. 2016)** byla žalobkyni na základě policejní dokumentace doručena prvostupňovým orgánem výzva k úhradě určené

částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla dne 5. 6. 2017. Jelikož žalobkyně na výzvu nereagovala, bylo podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla usnesením prvostupňového orgánu ze dne 14. 3. 2018 odloženo. Následně byl vydán příkaz ze dne 4. 4. 2018 (doručen dne 5. 4. 2018), proti kterému podala žalobkyně odpor.

20. Prvostupňový orgán poté vydal usnesení ze dne 12. 11. 2018, č. j. OD-ČJ/15991-18/HIG, kterým bylo rozhodnuto o tom, že první a druhý přestupek budou nadále projednávány ve společném řízení pod sp. zn. OD/33811-2017/HIG. V této souvislosti bylo za účelem dokazování nařízeno ústní jednání na den 19. 11. 2018, kterého se žalobkyně ani v zastoupení nezúčastnila.
21. Následně došlo k vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 2. 1. 2019, č. j. OD ČJ/45-19-HIG, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání prvního a druhého přestupku. Dané rozhodnutí však bylo záhy k odvolání žalobkyně zrušeno, a to rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. JMK 25965/2019.
22. V této souvislosti prvostupňový orgán založil do správního spisu další podklady a následně vydal rozhodnutí o přestupcích, proti kterému žalobkyně podala odvolání. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VII. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
26. **Žaloba je důvodná.**
27. Krajský soud se v kontextu okolností případu nejprve zabýval tím, zda odpovědnost za přestupky žalobkyně jako provozovatele vozidla nezanikla. Přestože se v tomto ohledu nejednalo o jednu z výslovně formulovaných žalobních námitek, je podle ustálené judikatury povinností zdejšího soudu, aby k případné prekluzi přihlížel z úřední povinnosti.
28. Uvedený závěr vyplývá rovněž z nedávno vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 4 As 494/2019 – 62 (odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém je uvedeno, že „Podle judikatury Ústavního soudu představované kupříkladu nálezy ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/09, ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1463/07, ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/2007, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1138/08, a ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1417/07, je totiž povinností správních soudů stejně jako jakéhokoli jiného orgánu veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti k prekluzi jako základní skutečnosti významné z hlediska hmotného práva,

čemuž nebrání přezkumná povaha řízení ve správním soudnictví ani v nich zakotvená koncentrační zásada pro vymezení rozsahu soudního přezkumu.“

29. V době spáchání obou přestupků bylo v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* V pátém odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c)} nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
30. Po zahájení správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „nový přestupkový zákon“), který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek.
31. Podle ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona: *„Promlčecí doba činí 1 rok.“*
32. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“*
33. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. téhož zákona: *„Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
34. V ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona je dále stanoveno, že: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
35. V době svého přijetí nový přestupkový zákon obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
36. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, neboť toto ustanovení bylo shledáno jako protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního

deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.

37. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o přestupcích, neboť byl vydán nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
38. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.
39. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona. Nová úprava promlčení přestupkové odpovědnosti účinná od 1. 7. 2017 je pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny) než původní „stará“ právní úprava účinná v době spáchání přestupku, která obsahovala lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale nikoliv lhůtu pro vydání rozhodnutí o vině a uložení sankce.
40. Ke spáchání prvního přestupku došlo dne 7. 6. 2016, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dne 9. 10. 2017 (doručen dne 9. 10. 2017 - viz doručeníka datové zprávy), tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona].
41. Obdobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k druhému přestupku, k jehož spáchání došlo dne 7. 9. 2016, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dne 4. 4. 2018 (doručen dne 5. 4. 2018 - viz doručeníka datové zprávy), tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona].
42. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobkyně za oba přestupky zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89), protože bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 As 92/2019-39). Krajskému soudu tak nezbylo, než prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušit.

43. Zbývajícími žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.

VIII. Závěr a náklady řízení

44. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobu s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupky vlivem uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k důvodu nezákonnosti shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
45. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl tak, že řízení ve věci obou přestupků provozovatele vozidla se podle ust. § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k jejich projednání uplynula. Tímto právním názorem krajského soudu jsou správní orgány v dalším řízení vázány (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a právnímu zástupci žalobkyně vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a podání repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
47. Jelikož zástupce žalobkyně krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH, zvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. dubna 2021

Za správnost vyhotovení:
K. M.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

